

ΜΥΘΟΙ *

ΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΣ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

ΚΗΡΥΞ' ένας μάγειρας πόλεμον 'σ τὰς μύγαις
Κι' ὅσαις κι' ἂν ἐπιάνουνταν ἢ πολλαῖς ἢ λίγαις
Μέσ' εἰς τὸ μυιγοπιᾶσθαι του, ταῖς φαρμάκων' ὅλαις,
Γιατὶ ῥάφια λέρωναν, πιάτα, κατσαρόλαις.

* ΣΗΜ. — Τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Ὀδησσῷ διακεκριμένου λογίου ὁμογενοῦς κ. Βλαδιμήρου Παρασκευᾶ, τοῦ μετ' Ἰσῆς ἐπιτυχίας θεραπεύοντος τὰς τε Μούσας καὶ τὸν Ἑρμῆν, τυγχάνει λίαν γνωστὸν εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν σύγχρονον νεοελληνικὴν φιλολογίαν, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν εὐφυῶν δημοσιευμάτων, ἀλλὰ κυρίως ἐκ τῶν μεστῶν χάριτος καὶ πρωτοτυπίας μύθων αὐτοῦ, περὶ τὴν καλλιτέχνησιν τῶν ὁποίων ἐξαιρέτως εὐδοκιμεῖ. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, εἰς οὓς γνωρίζομεν καὶ τὴν συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συνεργάτου, θὰ λάθωσιν ἱκανὴν ἰδέαν ἐκ τῶν ὀλίγων ᾧδε παρατιθεμένων, οἷτινες καταραίνουσι τὸ λεπτὸν μυθογραφικὸν τάλαντον τοῦ ποιητοῦ.

Μιὰν ἡμέραν μέλισσα, βρέθηκε πιασμένη
 Μὲ ταῖς μύ:γαῖς, κι' ἄρχισε κατατρομασμένη
 Νὰ φωνάζῃ: — » Μάγειρα, μὴ μὲ φαρμακώσης,
 » Διές με, εἶμαι μέλισσα, πρέπει νὰ μὲ σώσης! »
 Πλὴν ἐκεῖνος ἄπονα εἶπεν: — » Ὅποιος τύχη
 » Μὲ ἰκακούς, μοιράζεται τῶν κακῶν τὴν τύχη.

ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΥΚΟΥ ΤΟ ΚΟΥ ΚΟΥ

ἮΓΙΑΣΤΗΚΕ ἑτὰ ἑόθεργα ἐν' ἀηδονάκι,
 Ἐκλαιγε κι' ἐδέρνουνταν τ' ἄτυχο μικράκι.
 Γέρο - Κούκος τ' ἄκουσε, ράγισ' ἡ καρδιά του,
 Τὸ λυπήθη, ἐδάκρυσε, φεύγ' ἀπ' τὰ κλαδιά του,
 Καὶ πετᾷ μ' ἀβάσταγο πόθο γιὰ νὰ δώσῃ
 Ὅσον τ' ἄμοιρο βοήθεια καὶ νὰ τὸ γλυτώσῃ.
 Σίμωσε ἑτὰ ἑόθεργα, τὰ τυχο-τσιμπούσε,
 Γύρω τους πετάριζε, ἑτὰ κλαδιὰ πηδοῦσε,
 Τὸν ἰξὸ τὸν ἔφερνε κάποτε ἑτὰ χεῖλῃ,
 Πλὴν τ' ἀηδὸνι κρέμουνταν πάντα σὰ σταφύλι.
 Τότε γύρισ' ἔξαφνα κι' εἶδ' ἓνα γεράκι
 Νὰ κοιμᾷτ' ἀξέγνοιαστο ἑτὰ τὸ ὕψλὸ κλαδάκι,
 Κι' ἤλπισεν ἀλόγιστα τὸ ξερὸ μυαλό του,
 Πῶς εὐρῆκε τᾶχατες ἄξιον βοηθό του.
 Κι' ἄρχισε, «κουκοῦ, κουκοῦ, πέτα δῶ, γεράκι»,
 Νὰ φωνάζ' ὀλόψυχα, «διές τ' ἀηδονάκι,
 Κουῦ, κουκοῦ ἑτὰ ἑόθεργα εἶναι κολλημένο»
 Πέτα νὰ τὸ σώσωμε τὸ δυστυχισμένο».
 Τὸ γεράκι ἀγρίεψε, γύρω μὲν τηράει,
 Τὰ φτερούγῃα τέντωσε, σὰν βορρῆϊας ὁρμάει
 Καὶ ἀνέλπιστ' ἔδωκε ἑτὰ φτωχὸ βοήθεια, —
 Καταξέσχισ' ἄσπλαγχνα τ' ἀηδονιοῦ τὰ στήθια.

Ἀδέξιός τις συνδρομὴ πρόξενος γίνεται κακοῦ
 Καὶ ὁμοιάζει μὲ αὐτὴ τοῦ γέρο-Κούκου τὸ κοῦ-κοῦ.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΣΜΑΡΩΣ

ΜΙΑ μεσόκοπη κυρά,
Δίχως χάρι καὶ παρᾶ,
Ἀπερίσκεπτη χουλιάρα,
Ἡ Σμαρὼ ἡ εὐλογιάρα,

Κάθονταν μιὰ βραδυὴν
Ἵτον μπᾶξὲ ἔς ἓνα σκαμνί,
Ὅλομόναχη, κλαμμένη
Καὶ πολὺ συλλογισμένη :

Γιατὶ γύρευε παντρειά
Καὶ δὲν εὔρισκε γιατρεία·
Μέσ' ἔς τὴ σκέλι βουτηγμένη
Κάτω κύτταζ' ἡ καῦμένη,

Κι' εἶδεν ἑξαφνα λαμπρὸ
Κᾶτι, σὰν κουκὶ μικρὸ,
Κεῖ κοντὰ ἔς τὸ χορταράκι
Κ' ἐζώνταψε λιγάκι.

Μπᾶ ! » ἐσκέφθη, « τ' εἶν' αὐτό ;
» Τέτοιο πρᾶγμα γυαλιστό
» Νὰ βρεθῇ μέσ' ἔς τὸ χορτάρι : . . .
» Ἀχ ! τὸ νοῦ μου θὲ νὰ πάρῃ !

» Φαίνεται ἦ-αν τυχηρὸ
» Ἀκριθόπετρα νὰ βρῶ . . .
» Ναί, ναί, ναί ! Διαμάντι θ' ᾶναι !
» Πίκραις λύπαις, — ὅλα πᾶνε !

» Ἦλθ' ἡ ὥρα σου Σμαρὼ
» Ναῦρης κι' εὖμορφο γαμπρὸ
» Καὶ τὰ νειά-τα, κι' ἡσυχία,
» Κι' εὖμορτάδα, κι' εὐτυχία. »

Τέτοια τραύλιζ' ἡ φτωχή
 Κι' ὥρμησε μὲ ταραχή,
 Τὸ διαμάντι της ἀρπάζει.
 Μὲ λαχτάρα τὸ κυττάζει

Πλὴν ἐκάρωσ' ἡ Σμαρῶ, —
 Τὸ διαμάντι τὸ λαμπρὸ
 Ποῦ τὴν γέμισε μ' ἐλπίδα
 Ἦτο μιά πυγολαμπίδα ! . . .

Ἄφρονες σ' ἂν τὴ Σμαρῶ
 Εἶναι κάμποσοι θαρρῶ
 Ποῦ μὲ σφαλιγμένα μάτια
 Δόξαις βλέπουν καὶ παλάτια.

ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ ΤΟ ΚΡΥΦΟ

ΓΑΪΔΑΡΟΣ πολὺ κακὰ, — ἔπαθε ρευματικά
 Εἰς τὰ πισινὰ του πόδια, — κι' ἀπ' τοὺς πόνους εἶχ' ἐμπόδια.
 Ὅταν ἔπρεπε νὰ βγῇ — νὰ φροντίσῃ γιὰ φαγί,
 Ἦ' εἰς τὴν ὥρα νὰ γυρίσῃ — τὸν ἐχθρόν του νὰ κλωτσίσῃ.
 Κ' ἐπειδὴ πολὺ συχνὰ — καταντοῦσε νὰ πεινᾷ
 Ἀπ' τὸν φόβον, μὴ τοῦ γδάρῃ — κἀνεὶς λύκος τὸ τομάρι,
 Συλλογίστηκε λαμπρὸ — σχέδιο, καὶ 'ς τὸ καιρὸ,
 Ποῦ κανεὶς τὸν ἀπειλοῦσε — στέκουνταν καὶ δὲν 'μιλοῦσε.
 Μόνον στόμα φοβερὸ — ἄνοιγεν εἰς τὸν ἐχθρό.
 Ὅλα τότε τὰ θηρία — σταματοῦσαν μ' ἀπορία,
 Γιατὶ φαίνονταν φρικτὸ — τέτοιο στόμα ἀνοικτὸ,
 Ποῦχε βάθος σὰν πηγὰδι — κι' ὥμοιαζε τὸν μαῦρον ἄδῃ
 Κι' ἐνωρὶς ἢ περὶ ἀργὰ — ἔφευγαν γοργὰ γοργὰ.
 Ἔτσι ὁ γαῖδαρός μας ζοῦσε — καὶ τὸ χόρτο του σιμποῦσε.
 Ἀλεποῦ πλὴν πονηρὰ — καταφέρει μιά φιδά
 Τὸν καλὸν μας νὰ μιλήσῃ — καὶ νὰ τῆς τ' ὁμολόγησῃ.
 Πῶς τὴν πονηρὰ αὐτὴν — σ' ἀ ρευματικά χρωστεῖ.

Ἡ κυρά δὲν γύρεψ ἄλλο, — βρῆκε φίλο της μεγάλο,
 Ἕναν λύκο φοβερό, — καὶ δὲν ἔχασε καιρό,
 Ξαναβρῆκαν τὸν καῦμένο—μὲ τὸ στόμα τ' ἀνοιγμένο.
 Πλὴν τὸ στόμα πλέον, ποῦ—νὰ τρομάξῃ ἡ Ἀλεπού.
 Οἱ συντρόφοι πεινασμένοι—πέσανε σὰν λυσσασμένοι
 Ὅτου γαιδάρου τὰ πλευρά —κι' ἡ καλή μας ἡ Κυρά
 Ὅ τὸ πικρὸ παράπονό του—σκέφθηκε γιὰ τὸ καλὸ του
 Νὰ τοῦ πῇ γλυκὰ γλυκά:— «Ἔκαμες πολὺ κακά,
 Γαῖδαρέ μου, τὰ κρυὰ σου —νὰ τὰ πῆς σὲ μιὰν ἐχθρά σου ».

ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΟΥΝΑ

ΣΑΝ ἐρρόδι:σ' ἡ αὐγοῦλα, μιὰ κουρούνα πεινασμένη
 Βλέπει ἐπάνω σὲ μιὰ στέγη ἓνα φίλο πετεινόν·
 κι' ἀφοῦ κάθησε κοντά του, μὲ παράπον' ἡ καῦμένη,
 « Ἀχ—τοῦ λέγει—πετεινέ μου, ἀπὸ χθὲς πρωτὶ πεινῶ. »

— « Τί μοῦ λές » τῆς ἀπαντάει τότε' ἐκεῖνος μὲ καμάρι,
 « διὲς ἐμένα, κακομοίρα, ποῦ δὲν πείνασα ποτές !
 « ἔχω τύχη, καλαμπόκι δὲν μοῦ λείπει καὶ σιτάρι
 « κι' ἡ ζωὴ μ' εἶν' ἄλυσσιδα ἀπ' ἀτελειώταις γιορταῖς.

— « Ἔ ! κουμπάρε ! λέγει τότε ἡ κουρούνα μ' εἰρωνεῖα,
 αἱ γιορταῖς καὶ τὸ σιτάρι θὰ σὲ κάμουν πειὸ παχύ,
 μὰ θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιαν ἀφθονία,
 ποῦ ἔμπορεῖ καὶ ὅς τὸ σφαγεῖο νὰ σὲ στείλῃ, δυστυχῇ.

Ἐν Οἰδησσῷ, Αὐγούστος τοῦ 1897.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ